

6. december 2006

Tilsynsrapporten set ud fra et medarbejderperspektiv

Indledende vil vi begynde med vores indtryk af tilsynsbesøgene, som flere af os har deltaget i. Vi oplevede besøgene som en konstruktiv udveksling mellem medarbejdere og tilsynsførerne, der kunne være udgangspunkt for et godt fremtidigt samarbejde. De tilsynsførerne havde noget at byde på i administrative spørgsmål. I forlængelse heraf oplevede vi også, at tilsynsførerne var åbne for og nysgerrige på den faglighed, der ligger til grund for et alternativt og vellykket arbejde med marginaliserede unge. Vi modtog derfor med stor overraskelse tilsynsrapporten, som i den grad forholdte sig kritisk til grundlæggende forudsætninger for dette vellykkede arbejde.

Under første punkt i tilsynsrapporten ”**særligt fokus for tilsynsbesøget**” er kommunens arbejde med Gaderummet historisk beskrevet i korte træk. Det vigtigt her at understrege, at dette historiske rids ikke fra vores perspektiv, kan opfattes som Gaderummets historie, men er et udtryk for kommunens historie med og syn på Gaderummet, som ”det misforståede stedbarn”, der gang på gang faldt udenfor de traditionelle institutionelle rammer.

Under andet punkt i tilsynsrapporten ”**tilbuddets målgruppe, målsætning og brugersammensætning**” beskrives de tilsynsførernes kontakt til en 17-årig i Gaderummet. Gaderummet har indvilliget i, at der ikke kan bo unge under 18 år i Gaderummet. Når Gaderummet alligevel støder på unge under 18 år, anerkender Gaderummet uden undtagelse, at der er nogle ansvarlige for disse unge, og der etableres derfor et samarbejde med aktuell hjemkommune og/eller forældre. Det er ikke altid lige let at få de ansvarshavende i tale, men det lykkes som regel at få et samarbejde op at stå. Det problematiske består i, at vi i dette tidsrum ikke kan huse den unge, hvis den unge frasiger sig de etablerede tilbud for unge under 18 år.

Aktuelt er der en ung på 17 år og en ung på 16 år tilknyttet Gaderummet. Det skal understreges at ingen af dem bor i Gaderummet.

Den 17-årige var, da han kom til Gaderummet, ude i kriminalitet, og hans skolegang hang i en tynd tråd. Han fik med Gaderummets støtte færdiggjort sin folkeskole og er nu påbegyndt en læreplads. Hans far, som Gaderummet har kontakt til, er i perioder indlagt på hospital, hvilket har været belastende for den 17-årige. Han har i disse perioder fundet støtte i Gaderummet, men har base i faderens lejlighed.

Den 16-årige havde gennem længere tid hutlet sig gennem tilværelsen, da han kom til Gaderummet. Han har haft løbende kontakt til døgnkontakten, men har ikke ønsket at bo der. Gaderummet har arbejdet ihærdigt på, at få et samarbejde i gang med hans hjemkommune. Det synes nu at lykkes, så den unge har udsigt til at få en bolig samt en økonomi. Gaderummet har endvidere haft løbende kontakt til den unges mor, samt støttet op om den unges valg af en lokal skole, som den 16-årige har formået at bide sig fast i, trods de vanskelige kår, som han lever under. Gaderummet har ligeledes et samarbejde med skolen. Den unge har gennem denne periode boet hos bekendte, men lånt lidt penge af Gaderummet, så han ikke var nødsaget til, at forsørge sig på ulovlig vis eller sulte ihjel.

For de to aktuelle unge under 18 år ser fremtiden betydelig lysere ud end deres udgangspunkt, da de kom til Gaderummet. Men alligevel kunne vi fra Gaderummets side ønske, at der i særlige tilfælde

kunne gives dispensation til unge under 18 år, så de mens Gaderummet arbejder på deres sag ikke er henvist til gaden, når de fravælger de etablerede institutioner, som er målrettet deres aldersgruppe. Det skal dog tilføjes, at Gaderummet er sig bevidst om, at de unge under 18 år ikke er stedets målgruppe, og det er vel at mærke ikke mange sager vi har, hvor den unge er under 18 år.

Udover de få sager vi har med unge under 18 år, er stedet besøgt af andre børn og unge under 18 år. Særligt i sommermånederne, hvor gården er i brug, har mange af de gamle brugere, der har etableret en familie deres børn med. Ligeledes kan personalet have deres børn med, som for en stor del også deltager i særlige arrangementer i Gaderummet.

Desuden er stedet også besøgt af klassekammerater, søskende osv., der som en naturlig ting besøger beboerne. Nogle af beboerne har ikke været tilknyttet uddannelsessystemet i en længere periode, når de kommer til Gaderummet. De kan i nogle tilfælde få dispensation, til at påbegynde en almindelig 10 klasse på en folkeskole, selvom de er fyldt 18 år. Det betyder selvfølgelig, at de er ældre end de klassekammerater, som de kommer til at gå i skole med.

Ligeledes er Gaderummet året rundt meget besøgt af studerende, der enten kommer for et kort besøg eller vælger at lægge et større projekt i Gaderummet. Det kan være filmstuderende, pædagogstuderende, antropologistuderende osv. Men vi har også en stor gruppe af folkeskoleelever, der enten som små grupper eller hele klasser kommer for at besøge stedet. Denne gruppe er ligeledes under 18 år.

Konkluderende bor der ingen unge under 18 år i Gaderummet. Men Gaderummet har i perioder enkelte sager, hvor den unge er under 18 år. Her er der uden undtagelse kontakt til og samarbejde med relevante myndigheder og/eller forældre.

Gaderummet er besøgt af børn og unge året rundt enten som et led i deres uddannelse, eller pga. en naturlig tilknytning til stedet f.eks. som et vigtigt netværk for de unge beboere. Et netværk de unge fra Gaderummets side i særdeleshed støttes i at fastholde eller udbygge. Det være sig familie såvel som nye klassekammerater.

Under samme punkt i tilsynsrapporten beskrives, at tilsynet talte med enkelte, der var svært psykisk syge. Der hvor Gaderummet adskiller sig markant fra de fleste andre tilbud, som de unge har mødt gennem deres liv, er at de ikke først skal kvalificere sig til hjælp. De skal så at sige ikke leve op til bestemte standarder indenfor et normativt spektrum for at modtage hjælp i Gaderummet. Den åbne dør er helt central for Gaderummets praksis, dvs. at man bliver mødt og inviteret til at deltage i et fællesskab ligegyldigt, hvilke ressourcer man har og hvilke problemer, man står i. Man bliver heller ikke diskvalificeret i dette fællesskab, hvis man har en psykiatrisk diagnose.

På nuværende tidspunkt er der flere personer tilknyttet Gaderummet med en psykiatrisk diagnose, nogle er medicinfri og ikke tilknyttet psykiatrien, nogle er tilknyttet psykiatrien og ligeledes medicinfri, mens andre er tilknyttet psykiatrien og på medicin. Sidstnævnte er enten indlagte på åben afdeling eller tilknyttet distriktskykiatrien, dvs. ingen af dem bor i Gaderummet.

Som med stedets andre unge er udgangspunktet for samarbejdet med de unge med en psykiatrisk diagnose, at det er den unge, der opsætter præmisserne for dette samarbejde. Vi handler så at sige ikke hen over hovedet på den unge i den gode sags tjeneste. Der stilles krav til den unge om, at han/hun forholder sig, men det er ikke Gaderummets ønske eller intention at manipulere de unge med en psykiatrisk diagnose ind i psykiatrien, som de ofte har mange erfaringer med. At vi har valgt ikke ureflekteret at gå psykiatriens ærinde, men ofte har valgt at agere, som den unges advo-

kat, har til tider givet et problematisk samarbejde med psykiatrien. Men i de tilfælde, hvor psykiatrien har accepteret Gaderummets rolle, har samarbejdet været vellykket og konstruktivt.

Gaderummet har, som tilsynet selv nævner, pt. tilknyttet Henrik Rindom H:S som psykiatrisk konsulent. Dette samarbejde er fortsat under udvikling og står med udfordringer, da det i sin natur er to meget forskellige verdener, der mødes. Vi har kunnet drage fordel af dette samarbejde særligt i tilfælde af udtrappingssager, hvor den unge har stået med massive misbrugsproblemer og ønsker at blive stoffri. Det er Gaderummets ønske og håb, at vi på sigt også kan inddrage Rindom i akutte tilfælde, hvor vi står med psykotiske unge, der kan have gavn af en midlertidig medicinsk behandling.

Under tredje punkt i tilsynsrapporten ”**tilbuddets fysiske rammer**” beskrives det, at Gaderummet har svært ved at få færdiggjort de håndværksmæssige projekter. Hvis man ser på den opgave Gaderummet siden overtagelsen har løftet, er det bemærkelsesværdigt, hvor langt, man uden synderlige personalemæssige og økonomiske ressourcer, er kommet i etableringen af et nyt Gaderum. Det er altså hovedsagelig de unge selv, der har løftet denne opgave. Der er altid ønsker om projekter i Gaderummet fra brugere, beboerne såvel som personalets side.

Men at Gaderummet skulle fremstå som et fysisk færdigt projekt er hverken muligt eller ønskværdigt. At Gaderummet fremstår som ufærdigt gør netop, at man som bruger kan byde ind på og udvikle sit sted. Der arbejdes kontinuerligt i Gaderummet på de fysiske rammer. Mens nogle foretrækker at male en gang hvid, foretrækker andre at dekorere en trappeopgang med graffiti. Selvom beslutningerne ofte tages i fællesskab i Gaderummet, er beslutningen i sådanne henseender ofte op til den, der vil lægge kræfterne i arbejdet.

Gaderummets projekter vokser ud af en daglig praksis, som ikke tager højde for eller prioriterer efter, om der er maling på væggene eller ej.

At Gaderummet er brugernes afspejles også i brugen de fysiske rammer, der er ingen overmagt på stedet, der definerer brugen af de fysiske rammer. Dette medfører i praksis, at de aktuelle funktioner for et givent sted i Gaderummet er til konstant forhandling ud fra Gaderummets og de enkelte unges interesser og behov. Det betyder at et rum kan rumme et utal af aktiviteter, som enten kan eksistere side om side eller komme i konflikt med hinanden. En sådan konflikt mellem konkurrerende eller modsatrettede interesser tages altid op til åben forhandling i Gaderummet.

Fysisk afspejler Gaderummet til en hver tid den daglige praksis. For udenforstående virker gården, som et uoverskueligt rod. Men for den, der har en daglige gang i Gaderummet, er det tydeligt, at der er en udskiftning i dette rod, der ikke bestemmes ud fra overordnede krav om ”ryddelighed” eller ”ordenlighed”, som hverken afspejler de unges liv eller Gaderummets praksis. Dvs. at gården som andre steder i Gaderummet er et udtryk for, hvad der aktuelt rører sig på stedet. Da Gaderummet i en periode havde en medarbejder, der lavede cykler blev en stor del af gården brugt som cykelværksted. På et tidspunkt havde nogle af beboerne biler, som de forsøgte at reparere, her var gården præget af dette projekt. Denne aktivitet krævede meget af gårdens plads, hvilket gav konflikter i forhold til gårdens andre aktiviteter, så som boldspil. Med tiden blev problemet løst på fællesmøder, hvor de forskellige interesser blev fremlagt og diskuteret. I sommerperioden bruges gården som et åbent rum, hvor aktiviteter, møbler og mennesker rykker ud i det fri.

Når det er sagt skal det tilføjes, at der ikke er en funktionel logik i alt Gaderummets rod. Gaderummet overlever, ligesom de fleste af de unge, på at klunse. Hvad der for nogle kan opfattes som gammelt skrammel er for andre uundværlige genstande, her kan nævnes Gaderummets stolthed – de

klunsede computere. Gaderummet er fortsat de unges sted, det er ikke Gaderummets opgave at definere, hvad der for de unge er værdifuldt eller gammelt bras.

På samme måde kan husets sovepladser beskrives. Hvor folk sover eller indretter sig, er til fortsat forhandling på husets møder. En forhandling, der ligeledes, afspejler den aktuelle situation, de aktuelle beboere og de aktuelle konflikter i Gaderummet. Muligheden for at omdefinere rummenes funktion er essentielt for Gaderummets udvikling og konflikthåndtering. Nogle rum har allerede haft et antal af funktioner, her kan nævnes amokrummet, som har fungeret som stillested, hyggekrog, udtrapningsted, pigekammer mm. På samme måde som Gaderummets andre lokaler defineres de små tekøkkener også ud fra de aktuelle behov og interesser.

Konkluderende må det siges, at Gaderummet ikke lader sig styre af overordnede principper som orden og overskuelighed, men er på alle områder brugernes sted. Når ting flyttes rundt eller smides ud er det grundet i funktioner og eventuelle konflikter mellem disse. Hvordan huset bruges, bestemmes, i fællesskab, først og fremmest ud fra, hvilken situation Gaderummet og de enkelte beboere står i.

Under fjerde punkt i tilsynsrapporten ”**tilrettelæggelse af den samlede indsats overfor brugeren**” beskrives at den unge kan opleve modsatrettede behandlingsformer fra henholdsvis psykiatrien og Gaderummets side, hvilket opfattes problematisk. Dette mener vi er en systemlogik, som Gaderummet ikke kan tilslutte sig. At man kan stille sig kritisk overfor hinandens behandlingsformer, i stedet for at være hinandens forlængede arm, kan være udgangspunkt for udvikling. De unge med tilknytning til psykiatrien, som vi møder i Gaderummet, føler sig ofte misforstået og kørt ud på et sidespor af velmenende behandlingslogikker. At de i Gaderummet kan finde et alternativt tilbud, hvor de ikke mødes med en allerede fastlagt dagsorden om medicinsk behandling, kan ofte være den forskel, der gør at de ikke ender i intetheden uden nogen kontakt til systemet.

Som allerede beskrevet er noget af det særlige ved Gaderummet netop, at man ikke skal kvalificere sig til hjælp, dvs. at man heller ikke skal være i medicinsk behandling, hvis man ikke ønsker det, selvom det vurderes hensigtsmæssigt af psykiatrien.

De unge vi ser, der trapper sig ud af en medicin, som de ikke ønsker og til tider føler sig invalideret af, opfordrer vi i stort set alle tilfælde at delagtiggøre psykiatrien i. De unge har ofte gået i længere tid med en skjult dagsorden overfor omverdenen, hvor de har foregivet at være på en medicin, de op til mange måneder ikke har taget. Det Gaderummet kan gøre muligt i disse situationer er først og fremmest at skabe et rum, hvor man kan sige hemmeligheder højt, så det på sigt kan gøres åbent for den unges omgivelser herunder andre behandlingsregi. Hvis de unge på Gaderummets opfordring som oftest indvilliger i at inddrage psykiatrien i sit medicinstop, tilbyder Gaderummet ofte den unge i at deltage i sådan et møde som støtte.

Det er Gaderummets erfaring, at de unge ofte forfølger egne interesser og ønsker, ligegyldigt hvad Gaderummet, psykiatrien eller andre skulle mene om den sag. Hvis den unge ikke har et rum, hvor disse interesser kan gøres åbne ender den unge enten med at frasige sig hjælp eller fortsat med at leve med lukkede dagsordner, hvor de forfølger deres egne interesser i det skjulte. Sidstnævnte er i behandlingsregi særdeles uhensigtsmæssigt, da det bliver en håbløs opgave at hjælpe og støtte den unge, som føler sig nødsaget til at være strategisk i sine informationer på væsentlige områder.

Tilsynet beskriver endvidere under dette punkt, at der er vanskeligheder i kontakten og samarbejdet med socialforvaltningen og andre myndigheder. Gaderummet har konflikter med socialforvaltning-

gen, som følge af vores udgangspunkt at arbejde på brugerens præmisser, der ikke altid er i overensstemmelse med socialforvaltningens dagsorden. F.eks. støder brugerne ind i problemer, hvis de kommer fra en omegnskommune men opholder sig i Københavns kommune. De har, når de kommer til Gaderummet ofte gået i mange måneder uden nogen form for økonomi, fordi de er blevet henvist mellem kommunerne, grundet deres manglende folkeregisteradresse - for til sidst at opgive. Endvidere møder vi til tider en unuanceret forståelse af mennesker i en marginal position, men de fleste sagsbehandlere finder med tiden ud af, at hjemløshed ikke blot er en sparret husleje.

Det skal dog understreges, at samarbejdet med socialforvaltningen opleves generelt som godt og konstruktivt af Gaderummets medarbejdere. Samarbejdet mellem sagsbehandlere, den enkelte bruger og Gaderummets personale er ofte både berigende og udredende i det, at der for nogle unge genskabes en kontakt, som der ikke tidligere har fungeret eller løses en konflikt, der er gået i hårdknude. Medarbejdere i Gaderummet fungerer i nogle situationer som den oversættende instans mellem den unge og socialcentrene, hvilket begge parter profiterer af.

Det er vores indtryk, at sagsbehandlerne generelt ser Gaderummet indsats som en stor hjælp i deres arbejde. Dels fordi vi har et kendskab til brugerne, de ikke har nogen mulighed for selv at skabe. Et kendskab der er nødvendigt i udfærdigelsen af ressourceprofiler, indstillinger til bolig eller psykiatrisk bofællesskab osv. Og dels fordi vi har en god kontakt til brugerne, hvilket mange sagsbehandlere værdsætter, da Gaderummet herved kan gå ind og oversætte eller agere konfliktmægler.

Konkluderende anerkender Gaderummet de unges ret til at fravælge eller vælge en behandlingsform. Gaderummet skaber herved et rum, hvor den unge ikke mødes af en allerede fastlagt dagsorden, men selv sætter præmisserne. Gaderummet kan støtte den unge i at gøre sin dagsorden åben på sigt. Men også i denne sammenhæng vil det være den unge, der sætter præmisserne. Det er Gaderummets indtryk at samarbejdet til socialforvaltningerne generelt fungerer godt og er udbytterigt for alle parter, hvor Gaderummet med vores kendskab og kontakt til brugerne kan være med til at udrede sager, løse konflikter og fungerer som oversætter i den videre kontakt.

Under femte punkt i tilsynsrapporten ”**brugernes trivsel og dagligdag i tilbuddet**” fremhæves kontakten mellem medarbejdere og brugere som god og tillidsfuld. I vores nyligt færdiggjorte forskningsprojekt ”Indre lænke”, som bygger på omfattende interview med brugere af Gaderummet, giver de interviewede udtryk for, at de i Gaderummet har fundet et sted, hvor de blev mødt og accepteret, som de nu engang er. Mange af de unge kommer til Gaderummet med en imponerende institutionskarriere, der har medført, at velmenende pædagoger og psykologer hænger dem langt ud af halsen. Det bliver tydeligt, hvis man læser projektet eller taler med brugerne i Gaderummet, er, at de unge ofte for første gang føler, at de selv kan sætte præmisserne for deres liv, hvilket skaber grundlaget for samarbejdet med den unge. Når de unge selv sætter præmisserne, betyder det at de ikke mødes med skjulte og fastlagte dagsordner, hvilket netop er forudsætningen for etableringen af samarbejde.

Under sjette punkt i tilsynsrapporten ”**brugerindflydelsen i tilbuddet**” belyses den udbredte grad af brugerindflydelse i Gaderummet. Der bliver talt meget om brugerindflydelse i mange institutioner i dag. I nogle institutioner udmønter brugerindflydelsen sig i, at brugerne tages med på råd, når farven på de nye gardiner skal bestemmes. Mens brugerne i andre institutioner har en reel indflydelse på væsentlige områder. Gaderummet tilhører sidstnævnte og går også et skridt videre, her har brugerne indflydelse på alle områder.

Når man kommer til Gaderummet, bliver man af fællesskabet tilbudt deltagelse på alle niveauer. I begyndelsen er denne deltagelse ofte perifer, men med tiden vokser denne deltagelse i fællesskabet og hermed også ansvaret for fællesskabet såvel som de enkelte individer, der deltager i det. Gaderummet er brugernes sted, de hægtes ikke af i beslutningsprocesserne. Det er et projekt som altid stræber mod at ville noget mere, men hvor det samtidig er afgørende ikke at være ekskluderende eller marginaliserende.

Denne form for medbestemmelse i Gaderummet, hvor alle kan blive hørt tager tid og er en uendelig proces, der kontinuerligt gentages igen og igen, i takt med nye unge, nye hunde osv. Når det rent faktisk lykkes, at få løst konflikterne, få hundene opdraget og tjanselisterne taget efter mange diskussioner skyldes det, det fælles ansvar for det kollektiv, som Gaderummet er.

Under syvende punkt i tilsynsrapporten ”**inddragelse af pårørende i tilbuddet**” giver tilsynet det råd, at der arbejdes mere målrettet på at inddrage de pårørende til gavn for de unge. Gaderummet kan ud fra dette råd formode, at vi på dette område ikke har været tilstrækkelig oplysende om Gaderummets arbejde, og vi derfor ønsker at knytte en kort kommentar hertil.

At inddrage de unges pårørende er for Gaderummet i sig selv ikke et mål og vil ikke ske uden den unges accept.

Nogle unge har allerede kontakt til deres pårørende, når de kommer til Gaderummet. Her har Gaderummet ofte også en eller anden form for kontakt til forældrene, som af den ene eller anden grund ikke føler sig i stand til at hjælpe den unge tilstrækkeligt, men bidrager fra sidelinien med det de nu kan.

Andre af de unge har, når de kommer til Gaderummet ingen eller sporadisk kontakt til deres pårørende. Grundene hertil kan være mange, men faktum er at de unge i takt med, at de begynder at handle på deres betingelser ofte får genetableret kontakten med familien igen. Gaderummet er ofte indirekte eller direkte involveret i etableringen af denne kontakt. Støtten til en allerede eksisterende kontakt eller etableringen af en kontakt kan tage mange former. Nogle forældre som f.eks. kommer for at besøge deres børn fra Jylland har brug for en seng, hvortil Gaderummets gæsteværelse kan bruges. I andre situationer skabes der i Gaderummet et rum for dialog. Det kan tage form af, at Gaderummet går ind og agerer konfliktmægler, hvor relationen er gået i en for parterne uløselig hårdknude, eller at pårørende inviteres med ind i et terapeutisk forløb. Sidstnævnte er meget udbredt i Gaderummet og alle parter har ofte positivt udbytte af denne sammenhæng. Andre gange er Gaderummet bare den gratis telefon og det faste nummer, der skal til for at kontakten etableres.

Generelt ønsker de fleste brugere en eller anden form for kontakt til deres forældre. Gaderummet går her ind og støtter op om etableringen og fastholdelsen af kontakten til det, for den unge, vigtige netværk. Et eventuelt samarbejde med forældre sker altid på den unges præmisser. Vi laver i Gaderummet ingen skjulte alliancer med forældre, hvilket medfører at kontakten rent faktisk oftest lykkes.

Konkluderende er inddragelse af pårørende i Gaderummets arbejde ikke et mål i sig selv. Men inddragelse af de pårørende er ofte et udbredt ønske fra de unges side og ofte udbytterigt for alle parter. Faktum er at mange unge, mens de er i Gaderummet får etableret eller udviklet deres relation til deres pårørende ofte direkte eller indirekte med Gaderummets støtte.

Under tiende punkt i tilsynsrapporten ”**alkohol og stofmisbrug**” vurderer tilsynet at hashrygningen på stedet har taget overhånd, så de unge bliver inaktive. Tilsynet giver desuden påbud om at hash-

misbruget skal ophøre og medarbejderne gribe ind, hvis de ser, at de unge ryger. Modsat anerkender tilsynet, at der i Gaderummet vil være et vist omfang af unge, der ryger hash.

Gaderummets faglige begrundelse for misbrugspolitikken på stedet er både velbegrundet og veldokumenteret. Vi kan opfordre tilsynet til at læse kapitlet om brug og misbrug i forskningsprojektet "Indre lænke". Projektet giver en nuanceret forståelse den funktionelle betydning af de unges brug og misbrug, samt en faglig redegørelse for Gaderummets tiltag på området.

Kort fortalt kan man sige, at den unge heller ikke i sin hashrygning diskvalificeres af Gaderummet, hvilket blandt andet er grundlaget for, at stedet kan rumme den marginale målgruppe, hvor alkohol samt brug og misbrug er en del af de konkrete livsbetingelser/omstændigheder. Det er Gaderummets overbevisning, at man kun kan hjælpe mennesker ved at møde dem der hvor de er, hvilket altså bl.a. betyder, at man må møde mennesker i deres givne brug og misbrug. Nøgleordene her er som på alle andre områder åbenhed og respekt.

I Gaderummet ses den unges liv ikke ud fra en isoleret problemforståelse begrundet ud fra personen alene, men også ud fra den livssammenhæng og de handlemuligheder og umuligheder som den unge lever under. En forandring gøres mulig, når den unges livssammenhæng ændres. En behandlingsindsats vil i Gaderummet derfor været rettet imod, at hjælpe den enkelte til at påbegynde en forandringsproces, i retning af at udvide nogle særlige muligheder i den enkeltes konkrete forhold, således at det subjektive råderum kan udvides – specielt imod de udviklingsområder og dimensioner der i særlig grad er problematiske.

Dvs. at vi i Gaderummet ikke behandler det misbrug, den unge kan have gode grunde til have, men arbejder sammen med den unge hen mod en styrkelse af den unges personlige handleevne, således at rådigheden over egne livsforhold kan udvides, og det subjektive befindende forbedres.

I Gaderummet anskues en sådan forandringsproces ud fra et helhedssyn, hvilket vil sige, at man ikke bare nøjes med at beskæftige sig med de psykologiske aspekter af misbruget. Man forsøger derimod at rette indsatsen imod alle de forskellige, relevante problemområder, som begrænser og fastholder den enkelte. Indsatsen vil således i mange tilfælde også være rettet imod, de sociale, økonomiske, beskæftigelsesmæssige, bolig mæssige o. lign. aspekter af vedkommendes livssituation.

Under elvte punkt i tilsynsrapporten "**personalet i tilbuddet**" beskrives personalesammensætningen. Som tilsynet skriver, er der ansat to psykologer, hvoraf den ene er leder. Der er endvidere fastansat en cand.phil. med særlig kompetence indenfor psykiatrien og fængselsvæsenet, samt en cand. mag. i psykologi og socialvidenskab. Den læreruddannede som tilsynet referer til er muligvis en cand.psych., der pt. er i Gaderummet i løntilskudsjob, da hun også har en læreruddannelse bag sig. Som tilsynet beskriver, er der endvidere tilknyttet en gruppe studentermedhjælper fra henholdsvis sociologi og psykologi.

Tilsynet fremhæver under dette punkt, personalets engagement og trivsel. Gaderummet er for alle medarbejdere, uden undtagelse, ikke kun et arbejde, men også en form for livsstil, hvor man rent faktisk gør en forskel. Når man hos personalet finder dette engagement på trods af meget stort arbejdspress og en beskedent løn, skyldes det flere faktorer.

For det første, at man arbejder i et kollektiv, hvor man kollektivt løfter opgaven. Ikke forstået som et personalemæssigt kollektiv, men et kollektiv bestående af alle individer i praksisfællesskabet. Det betyder, at Gaderummet trods et forholdsvis lille antal ansatte, har mange ressourcer at trække på.

For det andet at man kan arbejde ud fra brugernes præmisser. Man skal ikke arbejde ud fra ydre fastlagte dagsordner, hvor brugeren hægtes af på vejen, hvilket gør at vores arbejde rent faktisk kan lykkes.

Man arbejder ud fra en grundlæggende respekt for de unge, som handlende subjekter, som man ikke skal kontrollere eller normalisere - man skal ikke definere det gode liv på vegne af de unge, men støtte de unge i udvidet selvbestemmelse. Når man ikke går på arbejde for at kontrollere unge rødder og rødder, kan samarbejdet med dem rent faktisk lykkes og man kan føle sig tryk under processen.

For det tredje er der et højt fagligt niveau på stedet, hvor arbejdet ikke er overladt til tilfældigheder. Udviklingen af teori og metode er højt prioriteret i Gaderummet. Den faglige udvikling er indlejret i Gaderummets daglige praksis, hvor der kontinuerligt på alle niveauer reflekteres over vores praksis. Samtidig prioriteres studiekredse, supervision, forskningsprojekter, som skaber rammer for en fælles faglig refleksion, højt i Gaderummet. Information, læring og deltagelse er noget, der er tilgængelig for en hver.

For det fjerde betyder Gaderummets åbenhed at personale såvel som brugere kan deltage på forskellig måde og dermed bidrage med forskellige ressourcer. Når Gaderummets personalegruppe bidrager ud fra deres givne ressourcer, betyder det, at vi ikke skal kunne det samme, men kan bidrage med noget forskelligt. Studentermedhjælper og praktikanter har ikke nødvendigvis samme viden som det fastansatte personale. Men de bidrager med en dynamik og en kontinuerlig faglig udvikling af stedet, der er uundværlig. Man skal i Gaderummet som ny ikke varetage de samme opgaver som en gammel, men muligheden for øget deltagelse, hvor viden er gjort tilgængelig, ligger altid som en mulighed om man er bruger eller personale.

Afslutningsvis vil vi igen opfordre tilsynet til at læse vores forskningsprojekt "Indre lænke", da det fagligt dokumenterer nogle af de ting gaderummet kan samt nogle af de udfordringer Gaderummet står med

På vegne af den samlede medarbejdergruppe

Fatima Lindegaard Petersen, cand.psych.